Selma a polární záře

Dědeček Lennart

Tato knížka patří:

_____

Vítejte v této ukázkové knize! Je vytvořená přesně tak, jako bude ta vaše – z fotek a voleb, které vidíte vedle, a ukazuje, jak může vypadat příběh od Sagy pro vás. Listujte, čtěte a představujte si své dítě jako hrdinu vlastního pohádkového příběhu.

Selma četla o polární záři skoro v každé knize, kterou našla. V jedné knize tančily zelené pruhy po černé obloze. V jiné stálo, že člověk musí čekat, čekat, čekat. Teď stála na nástupišti s knížkou o hvězdách v ruce a noční vlak vedle ní funěl bílé obláčky.

„Co když začne tančit, až budeme spát?“ řekla Selma. „Tak mě vzbuď“, řekl starší bratr Oliver a zatahal za svůj batoh.
Dědeček Lennart zvedl jízdenky. „Nejdřív najdeme kupé.“
Selma nastoupila do vlaku. Ještě jeden večer, pomyslela si.
Brzy bude tady.

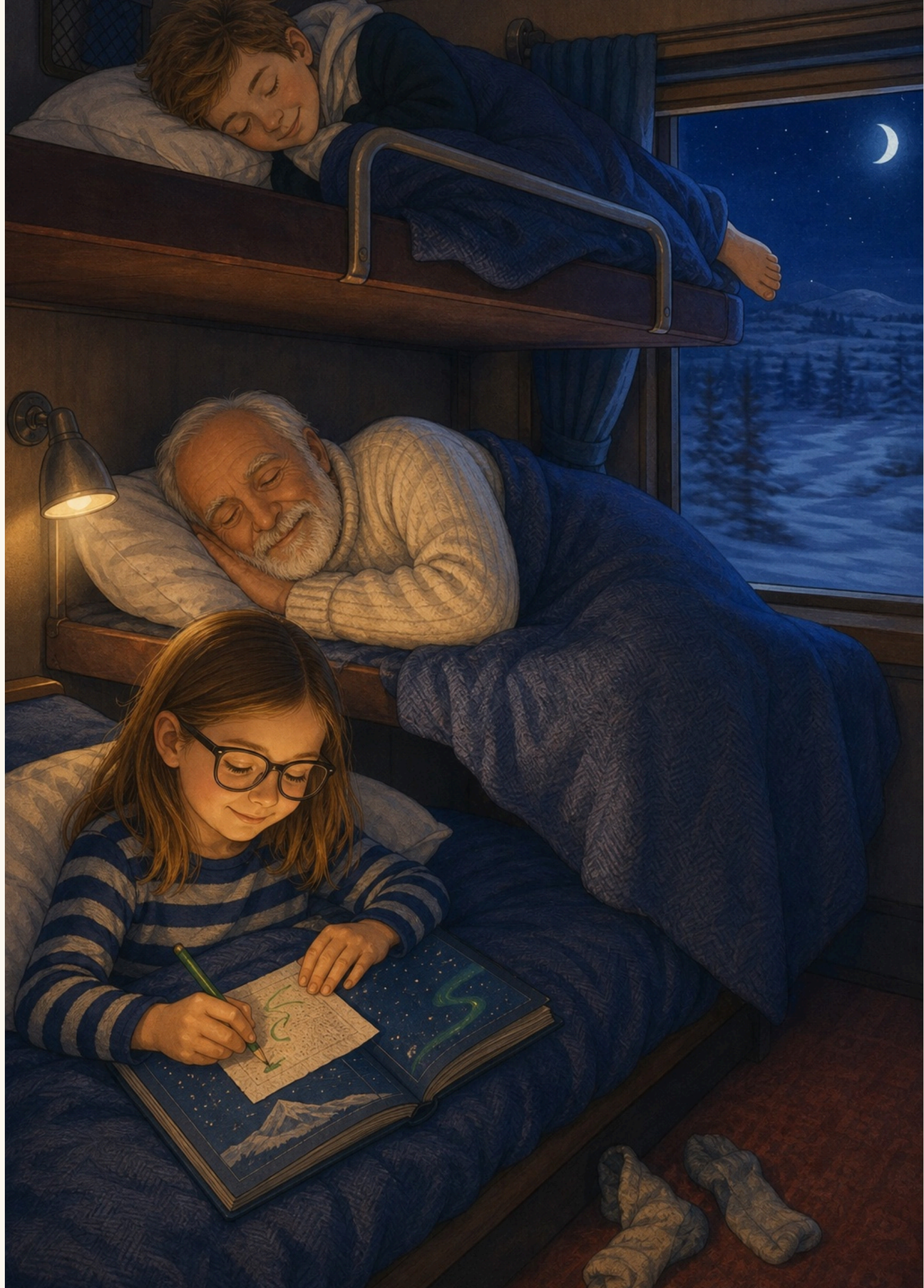

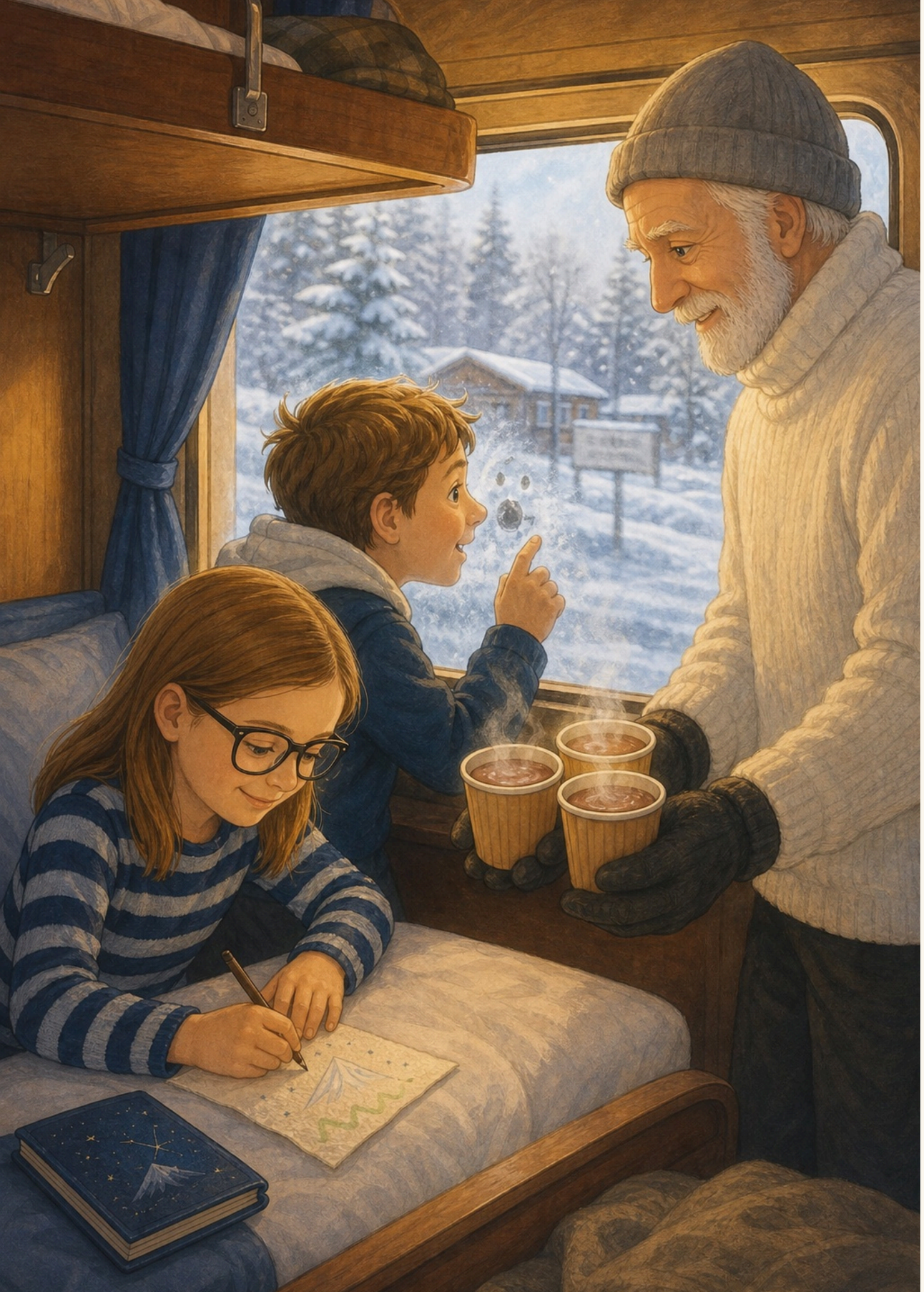
Jídelní vůz se jemně pohupoval, zatímco vlak mířil na sever. Selma jedla masové kuličky s brusinkami a nakukovala mezi záclonou a oknem. Smrky venku míhaly kolem jako černé tahy štětcem.

„Vidíš nějaké hvězdy?“ zeptal se Oliver s bramborem na vidličce. „Tři“, řekla Selma. „Ne, čtyři. I tu malou támhle.“ Dědeček Lennart se naklonil blíž. „Ty malé jsou nejlépe vidět, když se díváš dlouho.“ Selma vzala ubrousek a propiskou udělala čtyři tečky. Oliver nakreslil pátou, i když tvrdil, že to byla jen omylem udělaná tečka. Vlak jel dál, dál, dál.

V kupé byly postele naskládané jako malý komínek. Oliver si hned zabral tu nejvyšší. Dědečkovi připadla prostřední. Selma se nasoukala do spodní a na podlaze našla Oliverovy ponožky, dvě smutné housenky, které ztratily nohy.

Když zhaslo stropní světlo, Selma si rozsvítila malou lampičku na čtení. V knížce o hvězdách byl obrázek lidí, úplně maličkých pod zelenými smyčkami. Selma vedle teček na ubrousku nakreslila zelenou kudrlinku. Koleje pod ní říkaly klap-klap, klap-klap. Ještě jeden večer, pomyslela si Selma a přidržela ubrousek rovně na knize.

Když se Selma probudila, svět za oknem byl bílý. Bílé smrky. Bílé svahy. Bílé hromady na střechách u malých stanic. Dokonce i obloha byla světlá jako prázdný list papíru.

„Sníh!“ řekla Selma, i když ho nikdo nemohl přehlédnout. Oliver přitiskl nos na okno. „Někdo vysypal mouku po celé zemi.“ Dědeček Lennart se vrátil s horkou čokoládou v papírových kelímcích. Selma nakreslila na ubrousek bílý vrcholek vedle teček a zelené kudrlinky. Mezi stromy proklouzla kolem cedule. Brzy budou vystupovat.

Vesnice ležela tiše mezi zasněženými smrky a měkkými horskými svahy. Když přišel večer, Selma si natáhla čepici, rukavice a tlustou bundu. Oliver šel ven s nimi, i když říkal, že si hlavně chce vyzkoušet své zimní boty. Dědeček vzal čelovku, ale nechal ji zhasnutou.

Podívali se vzhůru. Šedé mraky zakrývaly všechno, od kouře z komínů až po hřeben hor. Nevykoukla ani jediná hvězda. „První překážka“, řekla Selma a na ubrousek napsala MRAKY. Oliver si vytáhl šálu přes nos. „Ta překážka zabírá celou oblohu.“ Ještě jeden večer, pomyslela si Selma. Zítra se třeba mraky posunou.

Další večer byly mraky tenčí. Selma vysoko nad sebou uviděla bledou tečku, možná hvězdu, možná malou mezeru. Jenže vesnická světla svítila u cesty, v oknech i podél běžkařské trati. Nad střechami byla obloha hnědošedá.

„Druhá překážka“, řekla Selma. „Světla.“ K MRAKŮM na ubrousku připsala SVĚTLA. Tečky, zelená kudrlinka a bílý vrcholek se teď mačkaly na tom samém malém papírku. Oliver se podíval ven a zavrtěl hlavou. „Stejně z toho nic nebude.“ Dědeček Lennart rozložil mapu hor. Selma viděla kulaté vrstevnice. Ještě jeden večer, pomyslela si.

Třetí večer si Selma zabalila všechno. Knížku o hvězdách. Ubrousek. Náhradní šálu. Tabulku čokolády. Rukavice, které byly opravdu její, a ne Oliverovy. Dědeček naplnil termosku a Oliver ji dostal nést. „Větší ramena“, řekl a tak vystrčil hruď, že mu málem spadla čepice.

Venku přede dveřmi ležely mraky nízko nad vesnicí jako deka, která sklouzla z nebe. Selma položila mapu na své věci. Vtom knížka, šála i ubrousek sklouzly na zem. Tabulka čokolády zajela pod lavici. „Třetí překážka“, řekl Oliver. Selma seděla uprostřed toho nepořádku. Teď se musela podívat lépe.

Selma posbírala své věci a uhladila ubrousek na podlaze. Nejdřív tečky. Pak zelená kudrlinka. Bílý vrcholek. MRAKY. SVĚTLA. Všechno tam bylo. Otevřela knížku o hvězdách na obrázku s lidmi daleko od městských světel.

Na kraji byl malý vrcholek nad mlhou. Selma položila prst na bílý vrcholek a potom na dědečkovu mapu. „Když vyjdeme tamhle“, řekla, „budou světla pod námi. A mraky taky, jestli leží nízko.“ Dědeček Lennart chvíli četl mapu. „Klidné počasí a značená stezka. Tak to půjde.“ Oliver podal čokoládu. „Já ponesu termosku.“ Ještě jeden večer, pomyslela si Selma. Tenhle večer.

Poslední večer sníh křupal pod třemi páry zimních bot. Selma šla první po značené stezce a počítala červené křížky na tyčích. Jeden, dva, tři. Za ní dědečkova čelovka svítila teplým kolečkem na sníh. Oliver nesl termosku tak opatrně, že šel, jako by byla ze skla.

„Jsme tam už brzy?“ zeptal se po pěti křížcích. „Ještě ne“, řekla Selma. „Ale podívej. Světla jsou menší.“ Vesnice se třpytila daleko dole a mraky se plazily podél svahu. Selma si vytáhla zip až k bradě. Ještě jeden večer, pomyslela si, ale teď to znamenalo už jen pár kroků.

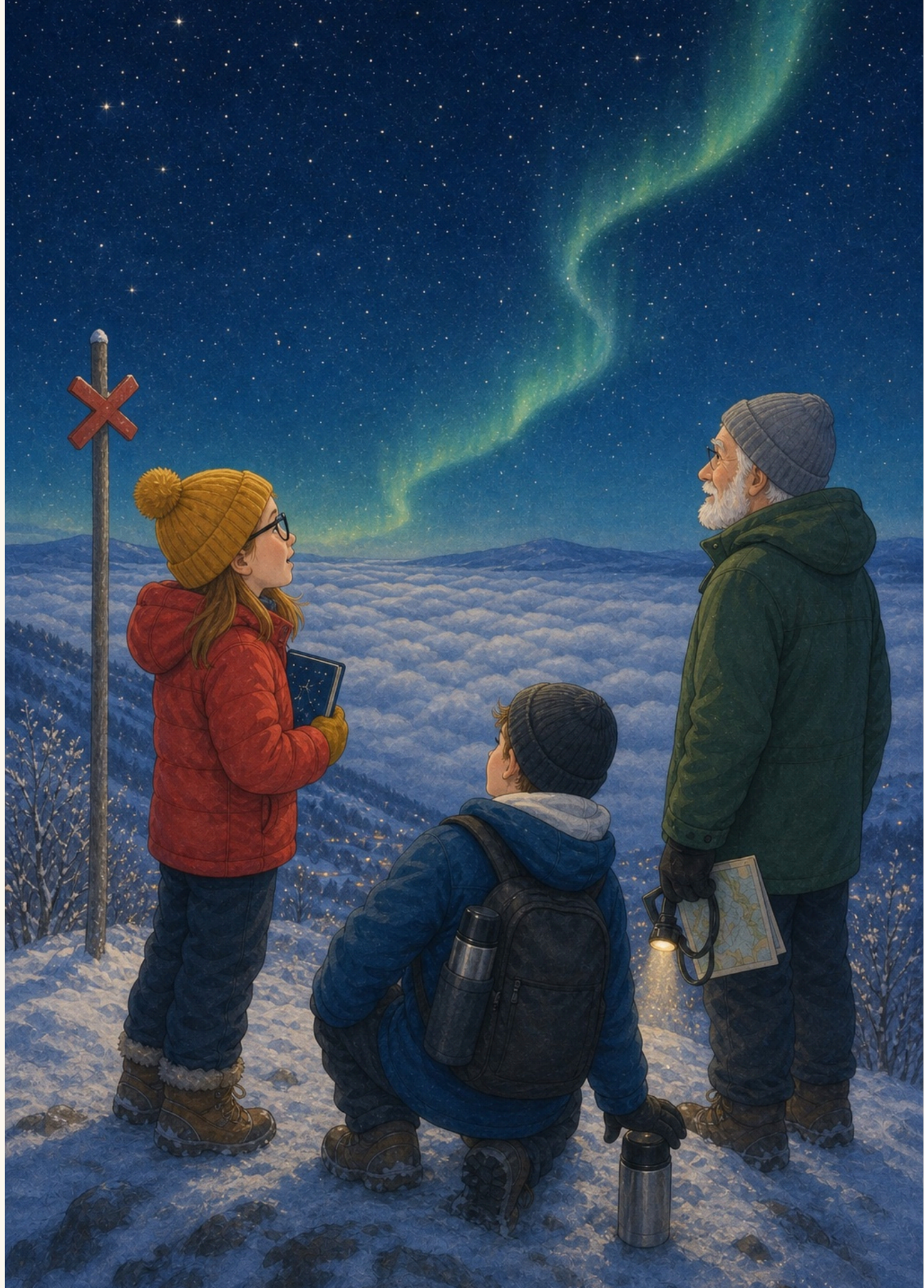

Stromy byly nižší, řidší, až nakonec zmizely docela. Před nimi se v záři čelovky rozkládaly otevřené holé hory. Vítr tahal Selmu za kapuci a snažil se jí očichat uši. Udělala tři kroky a potom další tři.

Oliver se zastavil u kamene vyčnívajícího ze sněhu. „Vždyť jsem říkal, že z toho nic nebude.“ Ale termosku nepoložil. Dědeček ukázal na další oblý hřbet hory. „Odtamtud uvidíme nad mraky.“ Selma se neohlížela zpátky na dlouhou cestu. Ukázala na další červený křížek. „Nejdřív tam“, řekla. „A potom k dalšímu.“

U poslední tyče bylo najednou tišeji. Mraky zůstaly dole, měkké a husté nad vesnicí. Nad Selmou byly hvězdy, víc než teček na jejím ubrousku a mnohem jasnější.

Dědeček zhasl čelovku. Oliver položil termosku, ani to neklaplo. „Aha“, zašeptal. Selma zadržela dech. Nejdřív viděla jen hvězdy. Potom se za horským hřebenem objevil bledě zelený proužek, tenký jako čára od její propisky. Zkroutil se. Rostl. „Olivere“, řekla Selma. „Teď se podívej.“

Zelený proužek se změnil v pás. Pás se vlnil a třepetal, jako by obloha vytřásala dlouhou hedvábnou šálu. Rozsvítil se další pás. A pak zelená tančila po celé obloze, vysoko nad mraky a světly.

Nejdřív nikdo nic neříkal. Oliver si sundal jednu rukavici a hned si ji zase navlékl. „Je to doopravdy“, zašeptal. Dědeček nalil horkou čokoládu do tří malých hrnečků. Selma stála mezi nimi a sledovala zelené oblouky, dokud ji nezačal bolet krk. Nad nimi se polární záře ještě jednou zvlnila, ještě dál přes hvězdy.

Tabulka čokolády byla čím dál menší. Nejdřív zmizely rohy, potom poslední dílky. Oliver našel drobek v rukavici a snědl i ten. Termoska byla lehčí a lehčí, zatímco se zelené světlo dál vinulo po tmavé obloze.

Selma vytáhla ubrousek. Byly na něm tečky, kudrlinka, bílý vrcholek, MRAKY a SVĚTLA. Nakreslila tři malé postavičky na hoře a nad nimi velký zelený pás. „Můžu nakreslit ještě jednu hvězdu?“ zeptal se Oliver. Selma mu podala propisku.

Selma a polární záře

Selma, starší bratr Oliver a dědeček Lennart jedou nočním vlakem do hor, aby viděli polární záři. Mraky, světla a narůstající nepořádek jim stojí v cestě, dokud Selma nepřečte své malé nápovědy novým způsobem.

cs-cz.sagatilldig.se